Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra YRSA

Citation: Oehlenschläger, Adam: ”Poetiske Skrifter V”, i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter V*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl05val-shoot-idm139703311730656/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter V

YRSA.

Hvi bandst Du op
Til Ranke, hvad af Skiæbnen var bestemt, som Trævl
At slynge sig paa Jorden, mellem Tidslerne?

OLUF.

Din Stolthed, Yrsa, saares ved hin Tidende,
Forresten intet. — Frygt ei! Du tilhører mig;
Og Oluf vil behandle vel sin Eiendom.
Som Tærne hos din Dronning har Du bedre Kaar,
End fri, bag Tangets lave Tag, hos Fiskeren.

YRSA.

O laae jeg fri paa Havets Bund i Bølgerne!

OLUF.

Der *laaest* Du, hvis ei Oluf havde reddet Dig.

YRSA.

Forhadte Liv!

OLUF.

Saa lønner Du Velgiærningen?

YRSA.

Hvormed belønner den, som selv *Sletintet* har?

OLUF.

Betænker Du Dig længe paa, hvem, mellem os
Du følge skal? Om Oluf eller Fiskeren?

YRSA.

Har jeg et Valg? Jeg er din Træl! Vel, Dronning, tag
Din Eiendom. For mig er ingen Glæde meer.
Om her, om jeg i Fiskerhytten sørger hen

Mit unge Liv — hvad Forskiæl? Meer Naturen har
Ei Lyst for mig. — Saae jeg den muntre Fisk i Vand,
I Skoven Hiorten, Fuglen under Himlens Blaa —
De mindte mig kun smerteligt om mine Baand.
Saa lad mig visne bleg da, som den hvide Knup
Paa Tornebusken! Snart vil en veldædig Blæst
Afrive Bladet; skiænke mig i Dødens Nat
En evig Frihed; — flagrende til Breidablik.

FOLKVAR.

Ha grumme Dronning!

OLUF.

Tie, forvovne gamle Mand!

FOLKVAR.

Dig smerter ei at knuse slig en Ædelsteen?

OLUF.

Dens Haardhed, og dens dunkle Glød erindrer mig
Kun altfor stærkt, om Den, der knuste *dette* Bryst!

YRSA
betragter sine Haar.

I lysegule Flætninger! som rigt og tungt
Nedbølge mig fra Skuldrene, saa skal jeg da
Nu Eder miste! Trællen bær ei lange Haar.
Hvor ofte har jeg tvættet Jer i Kildens Væld,
Og ordnet med den hvide Sølvkam Eders Lag.
Hvor øvet var de vante Fingre! Uden Speil
Af Floden og af blanken Skiold, jeg daglig bandt
De røde Lidser yndigt i Guldflætningen.
Nu skal I meer ei følge mig med stolten Vægt!